

D ů v o d y:

Vadou odvolacího řízení jest žalobcům, že nebyly připuštěny nabídnuté důkazy o vydání a rozeslání výnosu ministerstva železnic ze dne 30. května 1923, čís. 19879-pres./3 všem ředitelstvím státních drah a likvidační správě ústecko-teplické dráhy. Důkazu toho nebylo potřeba, neboť z výnosu samého, jehož pravost není spornou, jde na jevo, že tvrzení žalobců jest pravdivé, a rozsudky nižších soudů nevycházejí z jiného skutkového předpokladu. Neodmítají zažalovaného nároku z toho důvodu, že výnos měl zůstatí utajen, nýbrž, protože bylo zakázáno uveřejniti jej v úředním věstníku, že tedy jeho úřední známost měla zůstatí obmezena na úřady v něm uvedené. Výnos zavazoval podřízená ředitelství, aby se jím řídila, žalobci však nenabyli z něho pro nedostatek náležitého uveřejnění, po případě individuálního doručení práv, jež by mohli zažalovati. Zavazující projev vůle železniční správy vůči jejím zaměstnancům může se státí individuálním prohlášením a doručením, neb všeobecnou vyhláškou, vnitřní ústní neb písemné úřední pokyny, udělené vyššími úřady úřadům nižším, nemohou založiti právní nároky pro zaměstnance, jimž nebyly vůbec dány k úřední vědomosti. Také dovolací důvod nesprávného právního posouzení, uplatněný proti výroku odvolacího soudu, že onen výnos nemá zavazující moci, poněvadž nebyl určen pro veřejnost, jest bezpodstatným. Dlužno zdůrazniti, že se žalobci nemohou výnosu dovolávat ani jako autentického výkladu dřívějších výnosů, neboť vykládají jeho obsah zcela nesprávně, vztahujíce jej na zažalované nároky. Zažalováno bylo zařadění do úřednického statu III b a propočítání služebních let v něm ke dni hromadného jmenování, totiž 1. ledna 1921, správně však vysvětlil ústřední inspektor B. při svém svědeckém výslechu, že se výnos týká jen jmenování po 1. lednu 1921 a sice těch jednotlivých zaměstnanců, kteří teprve po tomto dni vyhoví podmínce pětileté služební doby podúřednické. Výnosem byl dán pokyn, aby taková pozdější jmenování byla provedena ke dni, kdy zaměstnanec dovrší úhrnnou definitivní služební dobu 12 let. Takové pozdější jmenování mohlo tedy míti zpětnou působnost, výnosem nebyly však změněny podmínky jmenování ve dřívějších výnosech stanovené a ve výnosu ze dne 7. září 1922 potvrzené, totiž pětiletá služba v kategorii podúřednické, skutečný výkon služby a aspoň dobrá kvalifikace. Podle skutkových zjištění prvního soudu, jež nebyla vůbec napadena, nedopadaly tyto podmínky ke dni 1. ledna 1921 ani u jediného ze žalobců, žaloba byla tedy zamítnuta právem. Dovolání vytýká napadenému rozsudku s hlediska §u 503 čís. 4 c. ř. s. ještě nesprávný právní výklad §§ 5 a 6 zákona o výkupu ústecko-teplické dráhy ze dne 30. června 1922, čís. 234 sb. z. a n. Třebaže dlužno mu přisvědčiti v tom, že se § 6 zákona vztahuje pouze na odpočivné požitky zaměstnanců, nemůže tato výtka přiněsti žalobcům úspěch, neboť nelze z její oprávněnosti získati ničeho pro oprávněnost zažalovaných nároků.

Čís. 5147.

Výše a obsah rozvrhové podstaty není předmětem jednání při rozvrhovém roku a nemůže býti ohledně nich podán odpor dle §u 213 ex. ř.;

nevztahuje se proto na ně obmezení rekursního práva dle §u 234 ex. ř., nýbrž platí ustanovení §u 65 ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. června 1925, R II 171/25.)

Rekursní soud odmítl jako nepřipustný rekurs vydražitele do usnesení exekučního soudu, jímž do rozvrhové podstaty exekučně prodané nemovitosti byl pojat výtěžek z prodeje z volné ruky za příslušenství vydražené nemovitosti. Důvody: Správné jest, že útržek, docílený za část příslušenství vydražené nemovitosti, odprodanou z volné ruky po odhadu nemovitosti, nepatřil do rozdělované podstaty, nýbrž, že podstatu rozdělovanou činilo dle §u 215 ex. ř. pouze nejvyšší podání s úroky. Než napadati rozvrhové usnesení jsou dle §u 234 ex. ř. oprávněni pouze dlužník a osoby v §u 213 ex. ř. uvedené, tyto však jen v rozsahu práva odporu, jim tam vyhrazeného. Pod osobami podle §u 213 ex. ř. k odporu oprávněnými, rozuměti dlužno dle doslovu tohoto paragrafu pouze osoby, pro které na vydražené nemovitosti vážnou knihovní práva. K těm vydražitel nenáleží a nemá tedy práva odporovati rozvrhovému usnesení rekusem, i když proti předpisu §u 215 ex. ř. do rozdělované podstaty pojaty byly peníze, které do ní zřejmě nepatří.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k použitému důvodu odmítnutí, znovu o vydražitelově rekursu rozhodl.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vydražiteli nepřisluší právo rekursu proti tomu, že do rozvrhové podstaty byl pojat útržek z prodeje z volné ruky za příslušenství vydražené nemovitosti. Předpis §u 234 ex. ř., jehož se rekursní soud dovolává, obmezuje rekursní právo proti rozvrhovému usnesení jenom ohledně důvodu, které lze uplatňovati při rozvrhovém roku odporem, tím způsobem, že účastníci, kterým podle §u 213 ex. ř. právo odporu nepřisluší nebo kteří ho nevykonali, nemohou příslušné námitky uplatniti ani rekusem. Na odpor proti rozvrhovým usnesením z důvodů, které nelze při rozvrhovém roku uplatniti odporem dle §u 213 ex. ř. se obmezení rekursního práva podle §u 234 ex. ř. nevztahuje, tu platí všeobecná zásada §u 65 ex. ř., že jest rekurs přípustným, pokud ho zákon nevyklučuje. Podle §u 213 ex. ř. lze podati při rozvrhovém roku odpor jenom proti přihlášeným, nebo z veřejných knih a exekučních spisu patrným pohledávkám, dále proti požadovanému pořadí. Výše a obsah rozvrhové podstaty není dle §u 212 ex. ř. vůbec předmětem jednání při rozvrhovém roku a nemůže býti ohledně nich podán odpor dle §u 213 ex. ř. Rekursní soud odmítl tedy neprávem vydražiteluv rekurs jako nepřipustný, pročež bylo uznati jak se stalo.

Čís. 5148.

Výměnkem jest reální právo, požadovati od vlastníka selské usedlosti dávky za účelem výživy.